

Arrest

nr. 222 961 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 12 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2018 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2018 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeksters echtgenoot een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13, §3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 10 augustus 2018 neemt de gemachtigde de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten:

"BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: P. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: 03.08.1982

Geboorteplaats: Sarande

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

+ kinderen: P., X. (...) geboren op 07.08.2000; P., M. (...) geboren op 26.11.2005 en P., A. (...) geboren op 06.11.2016

Verblijvende te: X

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

x er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Op 10.08.2018 werd een beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijke verblijf genomen voor de heer P., A. (...) (NN: (...)) en dit met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dient ook een einde te worden gesteld aan het verblijf van mevrouw en de kinderen die de echtgenoot/ vader zijn komen vervoegen in het kader van gezinshereniging.

Aangezien de echtgenoot/vader zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het gezin kan samenblijven en de draad van hun gezinsleven opnieuw oppikken in het land van herkomst of een andere lidstaat waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven. Er kan geen schending worden aangetoond van art.8 EVRM.

De duur hun zijn verblijf in België is erg kort en niet van die aard om de banden met het land van herkomst of land van vorig verblijf te verliezen. Er is geen sprake van medische problemen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken "

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Schending van artikel 13 §3, 1° en 2° , en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat er op 10.8.2018 een beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf genomen werd voor de heer P. A. (...) en dit met bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd voor de heer P. A. (...) op vermelde datum geen beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf genomen, maar enkel een bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering faalt

bijgevolg. Een bevel om het grondgebied te verlaten is geen beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf. Een bevel opzichtsens de echtgenoot/vader kan geen grondslag vormen om opzichtsens verzoekster en haar kinderen een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Tweede onderdeel,

Opzichtsens verzoekster en haar kinderen werd de hoorplicht niet gerespecteerd. Het is niet omdat aan de heer P. A. (...) op 11.9.2017 een uitnodiging voor verhoor werd gegeven en op die basis opzichtsens hem het hoorrecht zou uitgeoefend zijn, quod non zie tweede middel, dat dit zou betekenen dat het hoorrecht opzichtsens verzoekster en haar kinderen zou gerespecteerd zijn. Er is geen enkele melding van enig hoorrecht; dit werd totaal niet gerespecteerd. Verzoekster verwijst voor wat de principes betreft van het hoorrecht naar het tweede middel, tweede onderdeel, punt 1. Als verzoekster gehoord was geweest had zij er op kunnen wijzen dat zij reeds enkele jaren in België verblijft, dat haar drie kinderen hier met haar verblijven en de schoolplichtige kinderen naar school gaan in Antwerpen. Zij had ook gewezen op het gegeven dat het familiaal leven niet in Albanië of Griekenland kan uitgeoefend worden, daar haar echtgenoot in België werkt in het kader van het verrichten van diensten. Zij had ook gewezen op de brede kenniskring die de familie hier tijdens het verblijf hebben uitgebouwd. Zij had er op gewezen dat het jongste kindje in België is geboren en nog maar anderhalf jaar oud is, en medische zorgen behoeft. Dit alles zou tot een andere beslissing hebben kunnen leiden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. De beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten bevat de motieven, zowel in rechte als in feite, die eraan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laat de gemachtigde toe een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien er op basis van § 3 een einde wordt gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en

de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

Artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan derhalve niet dienstig de schending van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet aanvoeren. Verzoekster laat na de schending van artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aan te voeren.

Verzoekster kan worden bijgetreden dat de gemachtigde ten aanzien van verzoeksters echtgenoot op 10 augustus 2018 geen beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf heeft genomen, maar enkel een bevel om het grondgebied te verlaten. Voornoemd bevel steunt evenwel op artikel 13, §3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel laat de gemachtigde toe een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien de vreemdeling, die toegelaten was tot een verblijf van beperkte duur, langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft of indien deze vreemdeling niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Het betwiste motief luidt: *“Op 10.08.2018 werd een beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijke verblijf genomen voor de heer P., A. (...) (NN: (...)) en dit met bevel om het grondgebied te verlaten”*. De bestreden beslissing steunt echter op het feitelijk motief *“er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet”*. Verzoekster betwist niet dat er op 10 augustus 2018 een einde werd gesteld aan het verblijf van haar echtgenoot. Uit voorgaande blijkt dat de vermelding in de bestreden beslissing, dat er een beslissing tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf werd genomen, foutief is, doch tevens dient te worden gesteld dat het een overtoollige vermelding is. Deze overtoollige vermelding kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat als zij gehoord was geweest *“zij er had op kunnen wijzen dat zij reeds enkele jaren in België verblijft, dat haar drie kinderen hier met haar verblijven en de schoolplichtige kinderen naar school gaan in Antwerpen. Zij had ook gewezen op het gegeven dat het familiaal leven niet in Albanië of Griekenland kan uitgeoefend worden, daar haar echtgenoot in België werkt in het kader van het verrichten van diensten. Zij had ook gewezen op de brede kenniskring die de familie hier tijdens het verblijf hebben uitgebouwd. Zij had er op gewezen dat het jongste kindje in België is geboren en nog maar anderhalf jaar oud is, en medische zorgen behoeft. Dit alles zou tot een andere beslissing hebben kunnen leiden”*.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen. Verzoekster levert dit bewijs niet.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de elementen die zij opsomt tot een ander besluit had kunnen leiden. Verzoekster betwist niet dat hun verblijf in België erg kort is, namelijk op het moment van de bestreden beslissing niet eens twee jaar. Het argument dat haar echtgenoot in België werkt is niet lager valabel, aangezien ook hij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de gemachtigde wel rekening werd gehouden met alle in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen. Het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot is eveneens beëindigd, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd dat de

bestreden beslissing in strijd zou zijn met haar gezinssituatie, dan wel met het hoger belang van de minderjarige kinderen, omdat het kerngezin van verzoekster het grondgebied dient te verlaten. Door de gemachtigde wordt ook overwogen dat geen sprake is van medische problemen, hetgeen verzoekster niet betwist. In de bestreden beslissing wordt immers als volgt gemotiveerd: *“Het gezin kan samenblijven en de draad van hun gezinsleven opnieuw oppikken in het land van herkomst of een andere lidstaat waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven. Er kan geen schending worden aangetoond van art.8 EVRM. De duur hun verblijf in België is erg kort en niet van die aard om de banden met het land van herkomst of land van vorig verblijf te verliezen. Er is geen sprake van medische problemen.”* Verzoekster laat na voornoemd motief, waaruit een belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM blijkt, aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Het tweede onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3 Als tweede middel stelt verzoekster: *“Verzoekster stelt, in ondergeschikte orde, dat de beslissing genomen opzichts haar echtgenoot, en die de basis en de motivering vormt voor de hier bestreden beslissing, dient vernietigd te worden, zodat de grondslag voor de hier bestreden beslissing weg valt. Verzoekster verwijst dan ook naar de door haar echtgenoot ontwikkelde middelen, als volgt en zij sluit zich daar bij aan: (...).”*

Verzoekster voert een tweede middel aan dat identiek is aan het middel dat in het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van haar echtgenoot werd opgeworpen, gekend onder nr. 225 458. Voornoemd beroep werd verworpen met arrest nr. 222 960 van 20 juni 2019.

Het tweede middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing en is derhalve niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC